

Почуття

Наталія Грегуль

Сад почуттів моїх бентежних
Плека розхристана душа,
Серед вітрів і злив шалених
То пада навznak, то зліта.

Така вразлива, як метелик,
Така чутлива, як струна,
По вінця повний трунку келих,
П'янку отруту п'є до дна.

Весною плаче і сміється,
Шепоче струменем бажань,
На друзки в повінь розіб'ється,
Пропаша котиться удаль.

В саду імла — гуляє вітер,
Квітучий сад цвіт не вберіг,
Пелюстками всю землю вкрито,
Безжальним килимом до ніг.

Гірка журба в відлунні мліє,
Глухо-німа бринить печаль,
Без берегів і без надії,
Блука душа — пужлива лань.

Сто раз в саду душа ридала,
Із крихт збирала знов себе,
Сліпу любов кляла, та знала,
Що сад мій буде й не мине.

Моя любов як світ безмежна,
Як сонця спалах ув очах,
У мороці душа бентежна,
Шукала прихистку в словах.

В моїм саду слова — як зорі,
Ромашки в сотні сонць і сніг,

Любов мою прогріклу в горі,
Теплом долонь своїх зберіг.

03.12.2025